

ПОЛИЦИЈСКИ ГЛАСНИК

ИСТРУЧНИ ЛИСТ ЗА СВЕ ПОЛИЦИЈСКЕ РАДЊЕ

„ПОЛИЦИЈСКИ ГЛАСНИК“ излази једанпут недељно. По потреби биће ванредних бројева. Претплата се шаље уредништву у Београду „Краљ-Миланова“ ул. бр. 16., а у унутрашњости код овлашћених скупљача или на пошти. Цена је листу: чиновницима, учитељима, званичницима, општинским писарима и осталим званичницима у опште годишње 12, полугодишње 6 дин. Гостионичарима и механџијама из унутрашњости годишње 12, полугодишње 8 динара. Жандармима годишње 6, полугодишње 4 динара, ну они се по овој цени могу претплаћити само преко својих команданата, полицијске односно пограничне жандармерије. Надлештвима у опште 20 динара на годину. За иностранство годишње 24, полугодишње, 15 динара. Поједини бројеви „Полицијског Гласника“ не продају се. Писма само плаћена примају се. Рукониси не враћају се. Огласи по погодби.

„Српске Новине“ од 8. ов. мес. доносе овај указ :

МИ
АЛЕКСАНДАР I
 по милости Божјој и вољи народној
 Краљ Србије

На предлог Нашег министра унутрашњих дела, а по саслушању Нашег Министарског Савета, на основу члана 75. и 76. Устава, и члана 80 изборног закона скупштинског, решили смо и решавамо:

Редовна Народна Скупштина за 1897. год., сазива се у Нишу на дан седамнаестог јуна 1898 године.

Наш министар унутрашњих дела нека изврши ово решење.

8. јуна 1898 год.
 у Београду.

АЛЕКСАНДАР С. Р.

Министар
 унутрашњих дела,

Јевр. А. Андоновић С. Р.

ОЦЕУБИЦА.

„Убио оца“!... Грозне речи!... Ружне су кад се изговоре, ужасне су кад обележавају извршено злочино дело!... Сиповља рука мрцвари, сече, уништава створа, коме има за свој живот да захвали!... Неизмерна, безгранична љубави родитељска, и ти зар немаш друге награде на овом свету, до смрти, и то смрти задане руком детета твога?!... Родио га, подигао га, отхрањивао, напојио, обукао, човеком га учинио, за њим страховао, и Богу се за здравље његово дан и ноћ молио, и он, син твој, убија тебе, родитеља свога!... И ти га молиш да те не коље, да те не убије, и он те ипак убија, а ти — — — ти издишеш и спомињеш име његово: „сине... сине“!... Овако човек мора сâм са собом да се у мислима разговара, кад мисли о овом несрећном случају, који љу да опишем.

Жене као жене, не могу да се сложе, него подбуне своје мужеве, да се деле. Апсолутне правде на земљи нема, па нема, нити јз може бити, ни при деоби имања између рођене браће. Једноме је право оно, што други за неправдо сматра, и обратно! Лични интерес јачи је од правде. Ако је он окрњен, у човеку се порађа освета. Ко се свети, тај не бира осветна средства. Освета је страшна. Тако је било и у овом случају.

У селу Српцима, среза звишког, округа пожаревачког, живео је седамдесетогодишњи старац Павле Јанковић у заједници са своја два сина, млађим Јосифом и старијим Траилом.

Пре неколико година умре чича Павлова жена. Између жене Јосифове и Траилове породи се неслога у кући, и оне заваде и браћу, и њиховог оца, свога свекра са својим мужевима. Услед тога, они се поделише. Јосиф није био задовољан са поделом, због једне краве. Тврдио је, да није право, што му је Траило не да, а нарочито га је љутило то, што је и отац његов говорио, да крава припада Траилу, а да Јосиф на њу нема право. С тога се Јосиф завади са својим оцем Павлом, и он, који је дотле код Јосифа становао, пређе у кућу Траилу.

Јосиф се реши да отме, и својој кући отера краву, око које су се завадили.

На дан 20. маја ове године, изјутра око 7—8 сати, Јосиф оде у њиву, где је крава пасла, и потера је својој кући. Чича Павле чувао је у близини конопљак од тица, и кад је спазио да Јосиф тера краву, пошао му је у сусрет, и стао му је викати: „Немој, Јосифе, терати краву, кад није твоја; она је Траилова!... Немој, синко, то није лепо, грехота је туђу стоку отимати. Што је туђе, то је проклето!“

„Крава је моја, не дам ја њу ни теби ни твојем Траилу“, одговори Јосиф у највећој љутини.

„Е вала, ја ти је не дам отерати, кад нећеш лепо да ме слушаш“, рече му отац, и поче враћати краву.

„Крава је моја, али си и ти сад мој“, цикну Јосиф... истрже јатаган иза појаса... налете на свога оца, који поче да бега, стиже га и проли очеву крв!... Седи отац, од удараца по глави оштрицом јатагана паде као свећа на земљу!

Крв на глави и лицу старчевом уплаши оцубицу! У зверском уму овога зликовца-сина пролете мисао: „Ја убих оца!... шта љу сад?!... да бегам од зла!... шта учиних?!... ја убих оца!“ и поче бегати, али зло не хте од њега побећи и ако је он бегао од њега и од крви свога оца! Зло га победи, он му подлеже, и у место да бега или да поправи што је покварио, у место да се покаје, и рањеном старцу у помоћ притекне, он се у највећој љутини поврати и поче немилеце јатаганом ударати по глави свога седог оца, који беше сав крвљу обливен, а кроз отворене ране на лобањи и мозак му провирише!

„Сине... Јосифе... дете моје... молим те... немој... боли ме... немој ме клати... немој ме убити... ја сам ти отац... твој отац Павле... сине... молим те... узми и краву, само ми остави живот... па нека ти је Богом просто... роде мој... молим те... крви моја... ти ме уби... немој ме заклати... Еј мене, шта учини сине?!... Овако муцаше испрекидано сиромаш отац, под ударцима оштрог јатагана свог сина Јосифа.

Али у сина не беше више љубави, он не имађаше сажаљења у души својој: „освета... освета... освета“, то беху мисли убице-сина, и он мрцвари оца, уза сваки ударац бесно се дераше: „Хоћу да те закољем!... Хоћу да те убијем!... Хоћу да те закољем!“

Цео овај несрећни приказ гледале су: Јосифова снаја, жена Траилова, са своје две ћерке и једном бабом... Оне су копале кукуруз у оближњој њиви, па су дотрчале старцу у помоћ, али је и њих Јосиф све хтео поклати, те нису могле старца одбранити.

Пошто је Јосиф јатаганом одвалио десну темену кост на глави свога оца; пошто му је засекао десну половину мозга; пошто га је на више места по глави тешко повредио; пошто му је чело, нос, јагоднице, усне и вилице дубоко расекао, и леву руку пресекао; пошто га је најужасније измрцварио, он је побегао с тог крвавог места, и однео у руци крвав јатаган, претећи оним женским — очевцима — да ће их све сасећи, само ако му се приближе!...

Одмах после овога Јосиф је из свога села отишао право у Кучево, и ту се пријавио, али без јатагана, среском начелнику г. Јов. Радовићу. Био је веома задуван и усплахирен, и само је викао: „Ја сам убио... убио... убио сам... убио

свога оца... ја сам га убио... свога оца Павла... убио јатаганом!...

Г. Радовић је одмах отишао у Српце и затекао чича Павла још у животу, али на умору, и неколико минута по начелничковом доласку он је издахнуо. Г. Радовић га је ипак могао саслушати и чича Павле му је у прекидима испричао како се ова несрећа десила, и означио је Јосифа као убицу. За тим се задео, и у буниду по који пут изговарао: »Сине... сине... па је у томе и умро.

Јосифу је 40 година, има жену и четири ћерке, од 16, 12, 5 и 2 године. Пре неколико година био је кмет у селу. познат је као добар грађанин. — Ово му је једино рђаво дело до сада. —

Сазнао сам, да је један његов брат од стрица (треће колена у правој побочној линији) био луд у својој 14 години, па оздравио; његов стриц од рођења је слабоуман; његов брат познат је као опасан убојица и кавгација. — На Јосифу нема никаквих знакова душевног обољења. Разговарао сам лично с ним приликом мога проласка кроз Кучево за Дубоку, када сам га и сликао.* Он у главном о овом делу вели овако:

»Може бити да је и мени и моме оцу био кismet да тако буде... па тако се потренило... Оно је грехота, али кад се потрени случај, шта ћеш му... па ја се кајем, али кад је то било, шта могу сад да радим«. —

Јосиф је у свему признао дело. — Он је већ спроведен првостеп. пожаревачком суду на осуду. *Правда ће се задовољити ваљда уништењем још једнога човечијег живота!...*

4. јуна 1896. год.

Београд.

Д-р В. М. Суботић (млађи).

ПОЛИЦИЈСКИ РЕЧНИК.

Општински послови.

(наставак)

3. Уверења која се издају као потребна за ослобођење од порезе.

Суду општине ваљевске.

Молим суд да ми изда уверење о томе, да сам новац у 3000 динара, који сам прошле године била дала под интерес Петру Милићу, учитељу, уложила у овој години у зидање моје куће, коју сам подигла у овдашњој вароши. Ово уверење ми је потребно ради тога, да би се ослободила плаћања порезе на ову суму.

13. Марта 1898. год.
Ваљево.

Милка Петровић
удова.

Рађено у суду општине града Ваљева,
13. Марта 1898. год. у Ваљеву.

Дођоше суду, Марко Ђорђевић, абација и Митар Божовић пензионар оvd., на изјавише:

Ми уверавамо суд и јамчимо му, да је г-ђа Милка Петровић, удова, свој новац у 3000 динара, који је прошле године дала под интерес Петру Милићу, учитељу, од истога узела и у овој години уложила у зидање своје ново-подигнуте грађевине у оvd. вароши.

Марко Ђорђевић.
Митар Божовић.
Оверава Члан суда:
А. Марјановић.

(На полеђини):

№ 8423.

На јемство грађана издати молитељци уверу по наплати таксе.

13. Марта 1898. год.
Ваљево.

Председник суда:
М. Тајсић.
Чланови:
А. Марјановић.
Ф. Радојичић.

Увера.

Суд општине града Ваљева, по прибављеним доказима уверава сваку државну власт, да је г-ђа Милка Петровић,

* При фотографовању, слика је испала врло рђаво, с тога је не можемо донети.

Уреди.

овд. удова, свој новац у 3000 динара, који је у прошлој години дала под интерес Петру Милићу, учитељу, од истога узела и уложила га у зидање своје ново-подигнуте грађевине у оvd. вароши.

Ову уверу издаје јој суд пошто је таксу у 2 динара платила.

Секретар: (М. П.)
Љ. Петровић.

Председник суда:
М. Тајсић.

Увера.

Суд општине косјерићке уверава сваку надлежну власт, да је Марко Ивановић, према пописној књизи под Б. узео сада 63. годину старости, према чему би се имао ослободити од плаћања непосредне порезе на личност.

Ову уверу издаје му суд на захтев, пошто је прописну таксу у 2 динара платио.

Од суда општине косјерићке 24. Маја 1897. год. № 785. у Косјерићу.

Писар: (М. П.)
М. Анђић.

Председник суда:
Р. Обрадовић.

Увера.

Суд општине пожешке, према прибављеним доказима уверава сваку државну власт, да се Стојан Николић, раденик коларски од Октобра месеца 1890. па до Априла 1897. године бавио у Аустро-Угарској где је се усавршавао у своме занату.

Ову уверу издаје му суд на захтев, пошто је прописну таксу у 2 динара платио.

Од суда општине пожешке, 28. Маја 1897. године № 584. у Пожези.

Писар: (М. П.)
Д. Настић.

Председник суда:
К. Петровић.

Увера.

Суд општине града Крушевца, по прибављеним доказима, уверава сваку државну власт, да је Милан Богојевић абација од 1. Априла 1896. па све до 10. Маја 1897. године био на издржавању казне затвора у Пожаревцу, на коју је земаљским судовима био осуђен.

Ову уверу издаје му суд на захтев, пошто је прописну таксу у 2 динара платио.

Од суда општине града Крушевца, 20. Јуна 1897. године № 4564. у Крушевцу.

Секретар: (М. П.)
Љ. Јосимовић.

Председник суда:
Т. Ранковић.

Увера.

Суд општине америћке, по своме личном знању и уверењу, уверава сваку државну власт, да је Милун Марковић оvd. стања посве сиротног, јер нема више од 2 плуга земље са кућицом, а оптерећен је са женом и четворо деце, и да их издржава једино од инвалидске подпоре, коју прима и да је за сваки рад неспособан.

Ову уверу издаје му суд на захтев, као сиротном, бесплатно.

Од суда општине америћке 1. Марта 1898. год. № 456. у Америћу.

Писар: (М. П.)
С. Гвоздић.

Председник суда:
П. Ранојевић.

Увера.

Суд општине лукавачке, по своме личном знању и уверењу, уверава сваку државну власт, да је Милан Пантић, земљоделец овдашњи, претрпео велику штету ове године од града, који је пао 25. Јула ове године, тако, да му је сва летина сатрвена, стока побијена, воће поломљено и да је остао ове године без хране за себе и своју чељад.

Ову уверу издаје му суд на захтев бесплатно.

Од суда општине лукавачке 22. Септембра 1897. године № 5932, у Лукавцу.

Писар: (М. П.)
Д. Стајић.

Председник суда:
Н. Терзић.

Увера.

Суд општине зајечарске, по прибављеним доказима, уверава сваку државну власт, да Милан Јосимовић, калфа абацијски, од како је изашао из сталног кадра 12. Новембра 1896. год. па до данас, није предузео никакву радњу било на своју

руку или радећи код другога; но је непрестано био код свога оца Петра Јосимовића, економа овдашњег.

Ову уверу издаје му суд на захтев пошто је прописну таксу у 2 динара платио.

Од суда општине зајечарске, 14. Маја 1898. године № 752 у Зајечару.

Писар: (М. П.) Председник суда:
Д. Аничић. М. Трпковић.

Увера.

Суд општине неготинске по своје личној знању и уверењу, уверава сваку државну власт, да је Марко Узуновић, оvd. кројач, своју кућу, коју је подигао у овдашњој вароши, коначно довршио прошле године у месецу октобру, да се до данас у исту није уселио нити је коме под закуп дао.

Ову уверу издаје му суд на захтев, пошто је прописну таксу у 2 динара платио.

Од суда општине града Неготина 20. Априла 1897. год. № 574. у Неготину.

Писар: Председник суда:
М. Томић. А. Тадић.

(НАСТАВИЋЕ СЕ)

ИЗ ЦРНЕ КЊИГЕ ЈЕДНОГ ПОЛИЦИСКОГ ЧИНОВНИКА.

(у преводу М. П. Јовановића).

з). 113

+

„Анђела Т...“.

Анђела! Изненађен, приковах свој поглед за ово нежно девојче, које у оделу кривца стојаше преда мном. Са свим плава, лако коврчава коса обавијаше малено лице веома фина кроја, коме особиту драж даваху нешто тавније обрве и дуге трепавице, које се спуштаху преко оборених очију. Слика дечије љупкости и дирљиве безазлености. И она требаше да иде на поправљање; таблица о њој беше преда мном на столу! Анђела! излете ми при тој мисли и нехотице преко усана. Девојче подиже уморене очи.

Поглед из тих дубоко плавих звезда, погоди ме одмах као ледени зрак воде. Тај поглед каза ми све. Ту не беше места ни за какву заблуду; ако је Анђела кад год била заслужила своје име, сада ипак беше само пали анђео.

„Колико вам је година?“

„Шеснаест“.

„Тако млади и већ...“ Не даде ми се да реченицу завршим.

Неки горак осмејак пређе крајеве усана девојчетових и учини јој лице нешто старијим.

„Тако дубоко утонула, хтедосте јамачно рећи. Са свим природно, иначе не бих била овде“.

У гласу, којим ми ово изговори, беше цинизма, који ме вређаше.

„Треба да се стидите, што сте толико забасали“.

„Ја? А за што само ја и увек баш ја? Шта треба онда да буде од оних, који ме учинише таком каква сам? продужи она огорчено.“

Колико сам пута слушао слична извињавања у служби својој. Увек неки трећи треба да носе одговорност за погрешке и нестуге, које фактички личност по својој слободној вољи чини. И опет као да у овом случају младост несрећнице говори за то, да њене речи не беху само проста фраза.

„Дакле ви сте жртва завођења, неко вас је навео?“ упитах је опет блажим гласом.

„Завођења? Не, нико ме није навео. Ја сам за то, што сам, васпитана“.

Ја се укочих пред грдобом ове невиности из уста једног девојчета, које је тек изашло из детињства.

„Како, зар родитеље своје смете бедити за такву кривицу?“ Девојче стиште усне.

„Ја сам без родитеља“.

„Онда је погрешка. На табли вашој, у породичном стању, прибележено је, да вам је отац умро, али да вам је мати још жива“.

„Не знам, може бити — за мене је она умрла јер ме је напустила, беди предала“.

„Несрећно дете!“

Ове речи, као нека чаробна моћ, рекао бих, пробише ледену кору око срца девојчетова. Јецајући, спусти се на столицу и покри лице рукама. Ја не сметах овом изливу неизвештаченог бола. Он ми изгледаше као један зрак наде, да душа девојчета још није изгубљена.

Пошто се Анђела умирила, позвах је, да ми исприча историју живота свога. Она то учини реченицама испресецаним, сузама често прекиданим. То беше слика дубоке жалости, која се преда мном развијаше, једна глава из романа превеликог јада великоварошкога, који се увек продужава, а никад нема завршетка.

Њезин отац беше неки сликар, који је у Риму студовао. Тамо се упознао са њеном матером, неком малом глумицом у Аполо позоришту. За своје уметничке услуге имала је малу плату, али је била лепа и имала многобројне удвараче, с којима се немачки сликар у издашности није могао мерити. Али за то је он њој понудио оно, што је вредније изгледало од свију других поклона, — своју поштену руку. Мала глумица без многог размишљања примила ју је, бини и својим ранијим односима леђа окренула и ступила с тим немачким сликарем у брак, из кога је, после прве године, дошла Анђела. Сама јој је мати ово причала и још, да је прво време њезина брака тим срећније било, што је њен супруг, и не надајући се, знатно наслеђе примио из своје немачке отаџбине, које им даде могућности за пријатан, безбрижни живот. Ово се потврђује и сећањем Анђеле. Она памти себе фино одевену, у лепим, красивим бојама шараним просторијама, мажену од својих родитеља, обласкавану од многобројних пријатеља, који гостољубиву кућу посеђиваху, пуштаху на богате ручкове и вечере, који се тамо често даваху. Отац се овим огрешно о своју будућност; да се капитал тако употребити, да некада донесе као интерес славу уметничкову, био је савет матере. Отац, који живљаше само за љубав своју према њој, послушао је тај савет и за мало година расуо све имање уметничком лакоумношћу.

Једнога дана, Анђела се сећа још са ужасом тога страшного наступа, отац је изјавио, да је пропао. „А твоја уметност?“ с подсмехом довикнула му је мати. Да, његова уметност, која је достигала таман толико, да могаху, пошто је све продато, у каквом бедном стану, близу крова, животарити. Горки часови наступили за Анђелу, тим гори кад је ушла у године, да је могла разумети све, што се око ње догађа. Мати најпре пролеваше многе сузе, али кад с ужасом примети, да њена лепота, која се још одржавала, од тога страда, прибрасе се опет. Једнога јутра остави стан и врати се доцкан по подне. Отац, који се био поплашио, с пуно љубави прекорио ју је због тога, а она му изјави, да се сад опет примила за ангажман на ранијем месту своје. Сиromaх човек заврискао је од гнева и бола, на коленима ју је молио да то не чини и одрече се овога посла, али све молбе и претње остале су узалудне. Морао се радовати што му допушташе, да је у путу прати на пробе и представе, и он то чинише, растрзан дивљом саревњивошћу, с таквом издржљивошћу, да је од тога морала патити зарада, којом је до свога худога хлеба долазио. Појмљиво је, да је Анђелина мати постајала све нетрпељивија. Живот глумице тражио је од ње слободнијег кретања, чинило ју је нервозном, што јој је муж о изласцима гледао на сваки корак. Катастрофа као да беше неминовна. Она и дође као ужас. Једне вечери отац, веома узбуђен, оде од куће, па се ни преко ноћ није вратио. У јутру донесоме га двојица на носилима кући — крвљу обливена, с куршумом у срцу. Шта се догодило? Пао је у двобоју, рекла је мати бледа лица, но с очима без суза. А од суседâ Анђела је чула, да је сам одузео себи мучан живот свој. Ни за једно ни за друго није имала права разумевања; она само осећаше да се догодило нешто ужасно, што јој мора несрећу још увеличати. — — —

У скоро је она то горко искусила. Једнога дана нестало јој је матере, која се ни за дете своје није постарала, нити се с њиме ма и опростила само. Оде; и без отказа оставила је ангажман; нико не знаде куда је отишла. Анђела беше предала полицији, неколико дана беше у неком азилу, за тим уврћена у вагабунде и преко границе послата у далеку немачку отаџбину, из које је њен отац некада дошао у Италију. Предала је неким далеким сродницима његовим, простим људима, који је примише као нетражена уљеза против воље своје, па тако и поступаху са њом. Они њој у свему беху туђи, не

Разумеваше њихова језика, беше јој одвратан хладни и сурови предео, који топлоте сунцу земље, у којој је своје детињство проводила, беше строг контраст. Ту да кржљави, чињаше јој се смрт, за то побеже из породице и отаџбине, коју су јој наметнули. Нико је и не тражаше, њени сродници беху весели што је драговољно отишла. Једна група играча на ужету, која се сељаше на југ, узме напуштено дете. Она мишљаше, да је у детету без родитеља нашла добар лов, али слабачко тело тога детета не могаде изводити мајсторије, које се од њега тражаху. Анђелу морадоше у Б. ови играчи оставити болесну. Једна жена, која се беше старала за храну играча док су се ту бавили, задржала је дете код себе, под погодбом, да ће јој се платити. Али, кад се Анђела оснажила, а играчи новац не послаше нити се у опште што о њима чуло, жена је принуди да у продаји цвећа потражи себи хлеба. Што је заслужила, морала је давати на одужење, а, ако је било мало, добијала је батине у место бедне хране. Да би избегла батине, пребегла је примеру другарица и — просила. Полиција ју је поново због тога ухапсила, а суд казнио, али шта мари то, она зна да ће се у затвору за њу довољно старати и да ће с њоме човечно поступати.

„Једнога дана за тим...“, завршаваше девојче свој трагични извештај о себи, а бледи јој се образи зажарише пламеним руменилом. — „Али не, оставите ме да не казујем своју бруку. Верујте ми, да ме сећање на то најтеже мучи, ма да сам тако дубоко утонула. Ви ћете већ наћи све у актима; ја сам овде за то, да примим казну, која ми је намењена.“

„Казне сте се већ опростили; сад ће вам се отворити пут да се поправите.“

„Да идем у дом за поправку?“ зајеца девојче.

„Јесте, у дом за поправку. То није озлоглашена хапсана, које се толико плашите, него завод, у коме ћете се учити принципима добра и љубави ка часном раду, који би вам осигурао повратак у људско друштво. Гледајте на тај дом онако каквав је у истини, као на добротинство, које вам држава чини, не дајући да угинете у баруштину, у коју сте залутали.“

Анђела плакаше. Уверење, да се девојче може још спасти, беше у мени све чвршће.

„Потпишите овде одлуку, којом се дајете у завод за поправку.“

Девојче се приближи и ухвати перо, које јој уз ове речи бејаш пружио. Уздхталом руком, метну она на место, које јој показах а испод броја, одређенога за њу као поправницу,

133

†

„Како? Ви не знате писати?“

„Не знам... нисам ни учила.“

„Кћи једног немачког уметника! Сирото, највећег сажалења достојно дете!“

„А докле ћу ја у... тамо морати остати?“

„Три године. Може бити и мање, ако се добро будете понашали.“

„Може бити...?“

* * *

Може бити?! — Кад сам од прилике после две године посетио женски завод за поправку, извештавах се за поправницу бр. 113. „Ах, ви мислите на Анђелу Ф.“, одговори настојница, „она је била једна од најваљанијих девојака, које су наше жалосне просторије примиле. На жалост, она време истинита није преживела и отишла је на онај бољи свет, где се, по Светом Писму, грешник, који се каје, прима с више славе него деведесет девет праведника.“

Не могадох а да ми се не покаже гроб Анђелин.

Беше један прост камен у месном гробљу поправног одељења. На њему беше грубо урезано:

113

†

Дирљивијег натписа, у простоти својој, није могла добити хумка, под којом је сирота Анђела нашла вечна мира.

ДЕЦОУБИЦА.

ПРИПОВЕТКА

Гија де Мопасана.

Било је одиста у томе догађају нечега тајанственог што ни поротници, ни председник, ни сам прокурор Републике нису могли да схвате.

Девојка Придан (Розалија), дадиља код супружника Варамбо, из Манта, која је затруднела без знања својих господара, породила се ноћу, у својој собици под кровом, а за тим убиле и закопала своје дете у башти.

То је била обична историја свију децоубистава које су служавке учиниле. Али један факат остајао је необјашњив. Истрагом чињеном у соби Розалијиној нађена је потпуна детина опрема, коју је израдила сама Розалија, проводећи време за читава три месеца ноћи у кројењу и шивењу. Бакалин, који јој је на залогу давао свеће, дошао је као сведок. Шта више, доказало се, да јој је месна бабица, коју је она известила о својој стању, била дала сва упутства и све практичне савете, за случај, ако би се порођај десио у тренутку када би бабичина помоћ била немогућна. Поред тога, она је тражила у Поасију место за Приданову, која је у напред знала да ће је супружници Варамбо отпустити, јер су били врло строги у питањима морала.

Они су били дошли, и човек и жена, мали рентијери из паланке, и присуствовали су седницама, бесни противу те неваљалице, која је осрамотила њину кућу. Хтели су да је одмах виде на гилотини, без суђења, и теретили су је сведочењима пуним мржње, која су у њиним устима постајала читаве оптужбе.

Грешница, лепа висока девојка из Доње Нормандије, доста образована према својој положају, плакала је без престанка и ништа није одговарала.

Сви су били склони да мисле, да је то варварско дело учинила у тренутку очајања и лудила, јер по свему се дало видети, да је мислила да чува и одгаји своје дете.

Председник покуша још једном да је приволе на говор, да је доведе до признања, наваљујући на њу с великом благошћу, дајући јој на знање, да сви људи, који су овде скупљени да јој суде, неће никако њену смрт и да је чак и жале.

Најзад, она се реши.

Он упита:

— Лепо; реците нам сада пре свега, ко је отац детињи?

До тога тренутка она га је јогунасто крила.

И она нагло одговори, гледајући на своје господаре, који су је огорчено клеветали:

— Господин Жозеф, синовац господина Варамбоа.

Обоје супружника подскочише и једновремено повикаше:

— То је лаж! Она лаже. То је подметање.

Председник их ућута и опет рече:

— Продужите, молим вас и реците нам, како се то десио?

И тада она поче нагло и обилно да говори, олакшавајући своје затвореном срцу, свом јадном самотном и смрвеном срцу, износићи сав свој јад пред те строге људе, које је дотле сматрала за непријатеље и неумољиве судије.

— Да, то је г. Жозеф Варамбо, када је прошле године дошао на одсуство.

— Па шта је чинио г. Жозеф Варамбо?

— Он је артилеријски подофицир, господине. Дакле, он је остао два месеца у кући. Два месеца у лето. Ја нисам ни на шта помишљала када ме је он стао погледати, говорити ми ласкаве речи, а за тим удварати се по васцели дан. Ја сам му се предала, господине. Он ми је понављао како сам ја лепа девојка, како сам допадљива... да сам по његову укусу... И мени се он допадао... Шта ћете?... Радо се слушају такве ствари када је човек сам... са свим сам... као што сам ја. Ја сам сама на земљи, господине... немам нигде никога коме би могла говорити... никога с киме би могла поделити свој терет... Ја немам ни оца, ни мајке, ни брата, ни сестре, никога! Он ми је био као брат који се вратио, када је почео разговарати са мном. А за тим, једнога вечера тражио је да сиђемо на речну обалу, да бисмо на само могли разговарати. Ја сам дошла... Шта сам знала? Шта сам могла знати?... Обухватио ме је око појаса... Уверавам Вас, ја нисам хтела... нисам... нисам... Али нисам могла... дошло ми је било да плачем и ако је ваздух био тако благ... била је месечина...

Нисам могла... он је учинио што је хтео... Тако је трајало три недеље, за све време док је био... Ја бих тада ишла за њим на крај света... отишао је... Нисам знала да сам остала у другом стању... Нисам знала до месец дана после...

И она поче плакати тако јако, да су јој морали дати времена да се поврати.

Председник опет започе тоном свештеника у исповедаоници:

— Дџте, продужите.

Она опет стаде говорити:

— Када сам видела у ком се стању налазим, ја известим госпођу Буден, бабицу, која је овде да то посведочи; питала сам је шта ћу да радим, ако се случај задеси без ње. После тога радила сам детињу опрему, ноћ за ноћ, до једног сата изјутра; за тим сам тражила друго место, јер сам добро знала да ће ме отпустити; хтела сам да останем до краја у кући, да бих што више заштедела, јер нисам ништа имала, а требало ми је за моје мало дете...

— Дакле, Ви нисте хтели да га убијете?

— Ох! никако, господине!

— Па за што сте га онда убили?

— Ево за што. Десило се раније но што сам мислила.

Дошло ми је у кујни, када сам свршавала са судовима.

Господин и госпођа Варамбо већ су спавали, и ја се једва понем у своју собицу, вукући се уз наслон степеница; и легла сам на земљу, на под, да не би кварила постељу. То је можда трајало један сахат, можда два, можда три; на последку, ја га повукох из све своје снаге, осетих да излази, и ја га зграбих. Ох! ја сам била задовољна. Учинио сам све што ми је рекла госпођа Буден, све. После тога метнула сам га на своју постељу! Али и после свега тога опет ме спонаде бол, страхан бол. Пала сам на колена, за тим на леђа, на земљу; и тако ме је држало можда један сат, можда два, тако са свим сама.... Најзад изађе и друго... друго дете... двоје... да, двоје...! Ја га узех као и прво, и метнух га на постељу, једно поред другог — обоје. — Да ли је то могућно, реците? Двоје деце! А ја имам двадесет динара месечно! Реците, да ли је то могућно. Једно, којекако, могло би се живети скомрачећи... али никада са двоје! То ми је памет обрнуло. Шта сам знала? Да ли сам могла бирати, реците?

Шта сам знала? Ја метнух јастук озго на њих и не знајући... Нисам могла чувати двоје... и легах на јастук. После остала сам савијајући се и плачући до самога дана када је забелео кроз прозор; обоје су били мртви под јастуком. Тада их узех под мишку, сиђох низ степенице, отидох у башту, узех ашов од баштована, и закопам их у земљу што сам могла дубље, једно на једном месту, друго на другом, не заједно, да не би говорили о својој мајци, када би могли говорити моји сирочићи. Шта сам знала?

За тим, у постељи, дође ми зло да се не морадох дићи. Доведоше лекара који одмах познаде. То је истина, господине судија. Радите шта хоћете, ја сам спремна.

Половина поротника чачкали су нос да не би заплакали. Жене, које су биле присутне, јецале су.

Председник упита:

— На коме сте месту закопали друго дете?

Она упита:

— Које?

— Та... оно... друго.

— Друго је у јагодњацима крај бунара.

И она поче плакати тако силно, да је од њенога јецања свима срце тупало.

И девојка Розалија Придан, би пуштена испод суђења.

ЛОПОВСКЕ ПРОДУКЦИЈЕ.

О јагодинском Спасовском вашару 189* год. скупеше се десетак кесароша на заказано место у лугомурској механи, ноћу између првог и другог дана вашарског. После добре вечере и добра вина поведе се реч о „пазару“, како је ко прошао. Они, што су боље „пазарили“ поделише нешто онима, што нису ништа могли да уђаре. Они пак, који су познати као бољи мајстори, даваху упуства новајлијама, како ће и на који начин сутрадан да оперишу.

Одједном отпоче препирка између Драгише Вељковића, званог „Гишице“ и Ивана Ђуровића „Иванчића.“ И један и други доказиваху, сваки за себе, да је вештији мајстор у занату. Препирка богме узе озбиљнији карактер, и дошло би до густога, да се Срета „Зубан“ — стари лопов, не умеша у њихов спор.

— Е добро, — рече „Зубан“ — кад ни један не уступа, ја предлажем, да се образује комисија, пред којом ће ова два немирна брата сутра да покажу који је од њих већи мајстор. Операције се имају извршити у присуству комисије. Пристајете ли?

— Пристајемо, — рекоше сви као из једног грла.

По пристанку оба противника, састављена је комисија од ових лица: председник „Зубан“, потпредседник Милан „Краљевчанин“, чланови: Љуба „Камба“, Ферко и „Маснопута.“

Председник предложи да се мало проспава и одреди шиљбока да их пробуди тачно у 3 сата.

Сутра да се растуримо сваки на своју страну, а тачно у 3 сата по подне да се састанемо, ми, чланови комисије и парничари, код Костине шатре на вашару — заврши „Зубан.“

Тако је и било.

*

Сутра дан у уречено време и на заказаном месту састаше се сви чланови и оба парничара. Председник, који последњи дође, пређе одмах на ствар.

— Видите ли оног сељака у чистоме руху, што иде овамо — рече „Зубан“ и пружи прст на једну страну. Сад је продао волове за 40. банака. Новци су му у џепу од гуњчета на левој страни, увијени у једну хартију. Он је из Н.... а зове се Неша. Ко ће од вас два парничара да му их извуче из џепа?

— Ја, рече „Иванчић.“

— Ја ћу, готово у исти мах рече „Гишица.“

— Нека иде „Иванчић“ — рече „Зубан“, — а ти ћеш „Гишице“ другоме.... после.

„Иванчић“ и не сачека да „Зубан“ доврши, брзо се упути сељаку. „Комисија“ је најљиво сваки његов покрет пратила.

— О здраво чика Нешо! Како си шта радиш.

— 'вала Богу, како ти дијете — одговори Неша — загледајући га, као кад се човек прибира и не може да се сети ко је.....

— Ама, Бога ти, како се зване онај ваш председник, а?

— Милован....

— А јес' Милован, Милован.... — рече „Иванчић.“ Ама имам да му предам једно писмо, шта ли беше, не знам ни ја. Молио ме мој кум Стојан из П. да га потражим. Ја продадох волове па морам кући. Молим те да му даш ово — и ту „Иванчић“ извади једну хартију увијену као писамце, па је пружи Неши.....

У магновењу кад је ча-Неша примао писмо, „Иванчић“ му поверљиво стаде шапутати, шта треба да каже председнику Миловану, употреби прилику, те му извуче завежљај с новцима.

Шта је даље било са ча-Нешом, то лопови не знају да кажу.....

* * *

— Браво, браво, „Иванчићу“. Ти си показао да си одличан мајстор — рекоше му чланови „комисије“.

— Сад је на тебе ред, „Гишица“ — рећи ће председник „Зубан“. — Ти ћеш...

— Ја ћу сам наћи шта ћу — упаде му у реч „Гишица“ чисто љутит и као завидећи слави „Иванчићевој“. — Јест, ја нећу да ми се каже ни како се ко зове, ни одакле је, ни где му је кеса, а кад већ као неки испит полажем, нећу ни на стара човека да ударам. Имајте само на уму, да је реч и препирка била о вештини. Према томе, мислим, да на оцену неће утицати ко већу суму новаца украде, но ваљда, ко на бољи и вештији начин крађу изврши?

— Тако је — потврдише сви „чланови комисије“.

— Е, лепо, видите тамо оног сељака што води дечка за руку. Њега одређујем за жртву. Он, како иде, има да прође право поред вас. Ја полазим да покажем шта знам. Извршићу операцију у часу, кад буде пред вама. — То рече и оде.

„Чланови комисије“, ставише се у положај да осматре радњу. С леве стране иде сељак умереним ходом, водећи дечка (ваљда сина) за руку. С десне стране „Гишица“ измакао се

на 30—40 корака. Кад је сељак с дечком већ био на 10—15 корачаји према „комисији“, „Гишица“ убрза кораке. У једном истом тренутку састаше се према „председнику Зубану“. „Гишица“, још на два-три корака пред сељаком, беше окренуо главу на противну страну, и, као кад човек не пази куд иде, удари нагло између сељака и дечка, и развоји их. У том магновењу, кад је сељак, изненађен ударом, сву пажњу обратио на дете, „Гишица“ невероватном брзином извуче му из џепа новчаник; ножић, утврђен на малом прету, који је спремно на случај, ако буде кеса на гајтану, није имао шта да ради.

— О, мај... како то идеш, као да си ћорав — рече сељак и брзо прихвати дете, које у мало што се не претури у страну.

— Е није вајде „Гишице“, мора ти се честитати — поче „Зубан“. — Твоја вештина...

— Још није готово. Немојте ми изрицати оцену — рече „Гишица“ отварајући новчаник. — Овде, као што видите, има 40 динара. Сад идем да довршим посао.

„Гишица“ стрпа новце у џеп, са земље дочепа руком коњско ђубре, напуни њиме новчаник и изгуби се у вашару. Није прошло ни 2—3 минута, он се врати, и као с неким пркосом поче:

— Господо „чланови комисије“, идите тамо под ону колачарску шатру, тамо је онај сељак с дететом. Купите по један колач и посматрајте сву његову радњу. Видећете завршетак мог испита.

„Чланови комисије“, дужни да ствар испитају до краја, одоше под означену шатру. Колачар је завио пакет с колачима за сељака и овај се маши руком за џеп. Сви видеше да сељак извуче „шлајник“.

Као да му је ко шамар одвалио, тако се изненади, кад у отвореном „шлајнику“ виде место новаца — коњско ђубре.

— Каква је ово анатема. Буди Бог с нама! Ја сам у овоме „шлајнику“ имао новаца, а где шта је ово сад!... Види-дер, славе ти, да ме очи не варају — рече сељак колачару и поднесе му новчаник под нос.

И колачар и „чланови комисије“ прснуше у један страховит смех, а спромах сељак поче се крстити од чуда.

— Ама, да ми је кесарош извукао, он би и „шлајник“ однео. Није ништа друго, Бог и душа, но је ту умешан анатема, па је новце претворио у балегу.

У вече се кесароши опет састаше у лугомирској механи. Веселе је трајало до зоре. На свечан начин председник „Зубан“ признао је „Гишици“ да је бољи мајстор. Није ни Иванчићу одрицао способност. Ту решише, да се 21. истог месеца састану у Крагујевцу на вашару.

МАРКО СТЕФАНОВИЋ, „ТИКВИЋ.“

— Зар опет Марко?

— Опет, господине.

— Па за што сад?

— Вала готово ни за што! Ево да вам испричам целу ствар како је текла, па ако не речете да је мој тужилац већи лопов од мене, посеците ме овде — и ту Марко превуче дланом преко врата. — Јутрос сам седео у парку министарства финансија — настави Марко — чистио сам један „шатрав наглавак“ (лажан прстен) који сам купио од Алкалаја за четири гроша. Таман га ја очистио, кад ђаво нанесе ту госпођу и ја, пошто не имаћих ни „кантића“, (марјаша) приђем госпођи и понудим јој „наглавак“. Беше тако лепо очишћен, да изгледаше као прави дијамант.

„А откуда ти тај прстен?“ упита ме она.

— Право да вам кажем, госпођо, украо сам га од госпођина код кога сам служио, он је већ отпутовао у унутрашњост по премештају, одговорих јој.

„Па колико тражиш за њ?“ упита ме.

— Колико да тражим, не знам ни сам. Дајте ми 12. динара; бићу задовољан, јер немам пара.

„Ево да ти дам 9 динара, — рече госпођа, — узми толико, јер немам више пара. Ако нећеш, ја ћу те сад пријавити

жандарму, па ћеш отићи у апс и нећеш добити ништа, — припрети ми госпођа.

— Ја се к'о бајаги уплаших, пристадох, узех 9. динара, и дадох јој прстен. Чим сам смотао паре, кренух се дубље у парк, причеках неко време па пођох да потражим „Шоботу.“ (види слику на стр. . ове год.). Тек што изађох из парка и хтедох да савијем лево да изађем уз оно узано сокаче горе, а поријат (жандарм) испале преда ме к'о из рукава заједно с госпођом. Чим ме застави, видео сам колико је сати и да ћу се са „Шоботом“ састати у гл. полицији. Шта је даље било ви већ знате, господине. Али, је ли право да ја сад лежим апса а госпођа да остане чиста и здрава, кад је хтела да узме за 9. динара прстен брилијантски, који би, да је прави, вредео брат брату 30. дуката?

Такав је био Марков одговор. Можда је и лагао, али има и вероватности да је истину говорио.

Жандарм, позорник, који је стојао на линији, тамо на ћошку код зграде Државног Савета, случајно се био спустио у парк, и видео да госпођа даје новце Марку а неку ствар од њега да је узела. Познавајући Марку као злу пару, жандарм дочека госпу и са питањима је тако збуни, да је она признала куповину прстена, али не на онај начин као што Марко прича. Жандарм видећи лажан прстен, каза то госпођи. Ова је сва пребледела и затражи помоћ од позорника.

Чудновато, да је госпођа и могла да се упусти у парк с једном индивидуом на куповање и то за тако ниску цену. Јасно се види склоност да купи крађену ствар, а то је, ни више ни мање, но саучешће у крађи.

Море жене, жене, пазите да вашом лакомисленошћу не брукате и себе и ваше честите мужеве. И овој госпођи за сада штедиме име, али богме, то тако не може да иде у бесконачност.

Марко је родом из Београда, има му 17. година, понекад продаје кифле и земичке, али то само приформе ради. Веома је препреден и дрзак. Једном, кад га је жандарм за неку крађу водио у полицију, отимајући се ујео је овога за руку. Други пут, кад је био у затвору, гађао је шилбока — жандарма флашом напуњеном воде. Према овоме показује, да ће, ако се не поправи, (у шта се сумња) далеко дотерати. Хоће и да украде и да превари, за то га се треба чувати.

ИЗ ПОЛИЦИЈСКОГ АЛБУМА.

Никола Дамњановић, звани „Луди“. Другови су га прозвали „Луди“, за то што хоће често и на њих да насрне. Иначе

је, у извођењу планова за крађу, у протурању лажног адиђара и другим угурсузлцима — кажу исти другови његови — врло паметан. Он краде и вара на све стране, где стане и где стигне, и то тако вешто, да му се диве и његови другови по занату. Од рођеног свог брата, код кога је као бајаги служио (чије име штедиме) дигао је једном око 500 динара па умакао. У затвору главне полиције колико је пута био затворен, не зна се ни рачуна. Протериван је такође небројено пута. За последњу

превару, у протурању лажног претења, опет је протеран у унутрашњост Србије.

Никола је родом из Београда; има 19 година; повисоког стаса, добро развијен. О њему ћемо имати да донесемо неколико врло интересантних прича из његовог лоповског живота. То ћемо учинити у бројевима за ову годину. Пада јако у очи што га у последње време нема у Београду; можда је

негде у унутрашњости и тамо смера да што изврши. Нека се припази на њ'.

Лазар Јовичић. Нема му више од 18 година, а већ је по други пут у Топчидеру на издржању осуде. Као калфа месарски почетком 1897. г., радио је код Симе Наумовића, месара овд. Једне ноћи Лазар је разбио куфер своје другу из радње Симине и из истог покрао му разне ствари па побегао, али је после неколико дана био у рукама власти. Због ове прве крађе, првостепени суд за град Београд, узев у обзир његово малолетство и дотадање добро владање, осудио га је само на месец дана затвора. После ове казне, Лазар, у место да се поправи, он напротив, постаде прави лопов. Да је тако, показује тај факт, што је Лазар, на неколико месеца по издржању прве осуде, опет извршио једну и то много већу — опасну крађу.

У друштву с неким Живком Лалићем, slugом Николе Петровића, овд. месара, извршио је крађу истоме Николи.

Пресудом првостепеног суда за град Београд, од 3. фебруара ове год. Бр. 2518., осуђени су: Лазар на две године робије а Живко на три месеца затвора, и 19. ист. мес. спроведени су управи беогр. казни. завода на издржање осуде.

Лазар је родом из Баранде, у Ванату; средњег је стаса; арномањаст у опште.

Димитрије Филиповић — Пећанац, опасан разбојник и убица. Био је дуванички стражар у Лесковцу. Тадањи поднадзорник Ђока Дидић, коме је Пећанац био придодат на службу — приметно је, да овај не врши своју дужност како треба. Чак се уверио, да Пећанац шурује са својим земљацима

— Арнаутима, и да их потпомаже у шверцовању дувана из Гурске. По дужности, Дидић ту ствар достави управи монопола дувана и Пећанац за то буде отпуштен из службе.

Окорели зликовац и убица намисли да се за то освети. Што је наумио то је и учинио.

Ноћу између 19. и 20. новембра прошле године, Дидић је био с друштвом у једној кафани. Пећанац је то знао па га је чекао да изврши своју паклену заклетву. — У Лесковачкој улици, аваној „Сат-мала“, дочека тај разбојник Дидића, кад је овај пошао из кафане, с пријатељем својим Љубисавом Станојевићем, економом. Баш пред кућом Петра Даскаловића, потезе из револвера и с неколико метака обојицу убије.

За ово дело, Пећанац је пресудом лесковачког првостеп. суда № 4875. осуђен на смрт, коју је пресуду и Апелациони суд, 1. марта т. год. под № 1764., оснажио.

Али није ово све што Пећанца терети као окорелог разбојника и убицу. Он је и раније убијао људе и увек је срећно извукао своју зликовачку главу испред куршума. У 1892. год. Пећанац је у Врању убио свог рођеног брата Мирка. Његова мајка Бојана и жена му Митра, били су једини сведоци овога зликовачког дела. На суду под заклетвом посведочише, да је био пијан и да је нехотице брата убио. То га је спасло те је

само 6 месеца био у затвору. Међу тим, свет зна да није тако било. У 1893. години опет је извршио једно убиство у Лесковцу, и за то буде осуђен само на робију пошто је убиство било тобож из нехата.

Пећанац је родом из Пећи, у Ст. Србији; по народности је Арнаутин. Поред српског говори још и турски и свој матерњи језик — арнаутски.

Кад се његово дело оконча и пресуда постане извршном, ми ћемо у једној приповетци описати све шта је овај зверчовек починио.

МИТА „ШТЕТА“ И КОМП.

Као што смо у прошлом броју, под рубриком „Стрељани“, јавили, ми смо до сада донели два пута слику Мите Витеза „Штете“. Први пут кад је ухваћен, а други пут кад је на смрт осуђен. На 161. страни од прошле године, донели смо понаособ и слике његових помагача, Мијаила Глишовића и Живка Милосављевића, а у бр. 18. на стр. 136. од ове год., донели смо, такође у засебној слици, и Љубицу, жену Стеве

Радојевића а љубазницу стрељаног Мите. По обећању нашем сада доносимо целу групу ове лоповске дружине.

Да именујемо поједина лица:

У првом реду оних што седе, у средини је Мита „Штета“, до њега десно Живко Милосављевић а лево Мијаило Глишовић. У горњем реду: у средини Стева Радојевић муж Љубичин; до њега десно Љубица а лево ташта му Јула Максимовић, мајка Љубичина.

О извршеном делу у њиховој осуди, описали смо у бројевима и странама које су у овој белешци споменуте.

ПОТЕРА.

Светолика Савића, одговорног уредника „Малог Журнала“, оптуженог за више штампарских кривица, тражи првостепени суд за варош Београд актом № 7972, преко управе града Београда, с позивом на Бр. 7972.

Мијаило Ђорђевић, из Јаловик-Извора, среза нишавског, као притвореник због убиства побегао је 5. ов. м. у вече око 9 сати из окружне пиротске болнице, где је био на лечењу. Наређује се потера за њим. Нађеног треба под јаком стражом спровести начелнику среза нишавског с позивом на бр. 5120. или управи града Београда на бр. 13145.

Владислава Добричића, коме се не зна место становања, тражи првостепени крушевачки суд, да му саопшти пресуду изречену по његовој кривици за штампарски преступ. Влади-

слав има 37. година, раста висока; у опште је црномањаст, браде црне, дуге, у оделу немачком, на глави носи већином астраганску шубару, на ногама ципеле. Пронађеног упутити начелству округа крушевачког с позивом на № 6044. или управи града Београда на бр. 13029.

Недељко С. Јовановић, из Губереваца, среза лесковачког, двадесетогодишњи робџиаш нишког казног завода, за кога смо потернициом у 16. броју ове године на стр. 122. јавили да је утекао из нишког казног завода, — оглашен је за хајдука решењем начелства округа нишког.

Недељко је опасан разбојник и као такав још једном је раније оглашаван за хајдука. Он има 28. год.; средњег је раста; косе и обрва црних, очију плавих; носав, лица бледог и слабуњавог, управо као што и ова слика његова показује. Ко Недељка жива ухвати или га убије, а за то му послужи као срество ова слика у „Полицијском Гласнику,“ поред награде, коју му буде држава дала, добиће престојну награду и од уредништва нашега листа. С тога се препоручује и властима и сваком грађанину да на овога зликовца мотре и по овом упуству према њему поступи.

Стевану Николићу, из Крушевице, среза власотиначког, украден је коњ 24. пр. мес. Коњ је доратаст, на челу цветаст, у десну задњу ногу чаранаст, на носу има белу белегу, матор 2 године, пастув. По сазнању, коња су му украли цигани, ски-тачи, који су до села Бошњака долазили са украђеним коњем а одатле некуд отишли. Препоручује се пажња свима властима да трагају за лоповима и нађене да спроведу начелству окр. моравског с позивом на бр. 5201. или управи града Београда на бр. 13028.

Љубисав син Марјана Гоцића и Драгутин Томић, из Николинца среза бањског, још 21. пр. м. отумарали су некуд. Љубисав има 35. година, висок, лица црномањаста; на себи има чакшире и гуњ од црног сукна, на глави шубару а на ногама опанке. Драгутину је 30. година, средњег раста, у опште црномањаст, на себи има чакшире и гуњче од сељачког сукна, на глави шајкачу а на ногама опанке. Нађене одмах спровести начелству округа нишког, с позивом на бр. 10375. или управи града Београда на бр. 12948.

Срећку Веснићу, из Бањана, среза посавског, непознати лопови украли су ноћу између 4. и 5. т. м. три коња, на умакли. Један је коњ длаке зелене, стар 6. година, на челу лисаст, има жиг „А,“ други је длаке доратасте црвене, у левом оку има бело, матор 10. година, висок 149. см., на гребену има беле длаке, трећи је матор 3. године, длаке мрко зелене, на задњој десној ноzi путоногаст, на челу цветаст, низ нос лисаст, без жига. Пронађене лопове треба стражарно спровести с покрађом среском начелнику на Убу, с позивом на бр. 6287., или управи града Београда на бр. 13106.

Павла Стојановића, коректора „Дневног Листа“ и **Јоцу Белчевића**, одговорног уредника „Вечерњих Новости,“ тражи управа града Београда. Пронађене стражарно спровести управи с позивом на бр. 12981. и 12982.

Миловану Радуловићу, рабацији из Ваљева, украдена су два вола, између 7. и 8. са паше. Један је во стар 8 година, длаке беле, рогова правих, ушију погрчених, без жига. Други је стар 9 година, длаке у пола жуте, рогова повијених унутра; на врагу има убој од јарма, и он је без жига. Оба су подкована. Наређује се потора за лоповима. Нађене стражарно спровести с покрађом начелству округа ваљевског, с позивом на бр. 6139. или управи гр. Београда на бр. 13330.

Живојин М. Радојевић, из Баничине, ср. лепеничког, опасан зликовац, ноћу између 4. и 5. ов. м. разбио је врата на там. среској апсани и са оковом утекао. Он има 20 година, смеђ, омален, у лицу раов од богиња; одело му је: грудњак,

гуњ, сељачка кошуља, шајкача и опанке. Наређује се строга потера. Пронађеног ваља стражарно спровести дотичном ср. начелнику у Рачи или управи гр. Беогр. с позив. на бр. 13359.

Степана П. Карабаша, из (села?) ср. поречког, још 1. априла ове год. нестало је од куће. Сумња се, да је се удружио са неваљалим људима, у намери да зла чини. Степан има 27 година, раста је средњег, косе смеђе, бркова малих смеђих, браду брија, у лицу бео — плав, очију плавих. Од одела има на себи: чакшире од белог сукна, гуњче од црног сукна, на глави малу црну шубару а на ногама опанке и обожке. О пронађеном одмах известити начелника ср. поречког, с позивом на бр. 4099. или управу гр. Београда на бр. 13363.

ТРАЖИ СЕ.

Димитрија Ђорђевића, који је био механиџа или пекар на Дорћолу, и жену његову **Мацу** тражи неспорни судија првостепеног суда за град Београд, ради саопштења по маси поч. Милојка Грбића из Вел. Градишта. Пронађеном саопштити да се јаве суду с позивом на бр. 12625. или управи града Београда на бр. 13050.

УХВАЋЕНИ.*

Љубомир — Љупче — Вошковић, коцкар и лопов, чију смо слику донели у 18. бр. нашега листа, по извештају, који смо добили из Смедерева, познат је и ухваћен тамо у једној кафани чим је поменути број стигао у Смедерево.

Живојин Велић, побегли осуђеник беогр. казн. завода, чију смо слику изнели у потерници прошлога броја, ухваћен је у Параћину и стражарно спроведен истом заводу на издржање осуде.

Радивоје Гурзуновић, калџа берберски, чију смо слику донели у потерници 15-ог броја „Полицијског Гласника,“ по сазнању, ухваћен је по истој слици у Старом Бечеју. Очекујемо да се ова вест и званично потврди.

ЗА ПОХВАЛУ.

Г. Мијаило Вуксановић, начелник среза таковског, на врло вешт начин, — како то прави полиџајци раде — потукао је хајдуке: Николу Ђатовића из Трбушана и Димитрија Милошевића званог „Курјак“ из Бершића. За овај његов рад, г. Вуксановић је стекао признање и на Највишем месту, те је указом Његовог Величанства Краља под 31. пр. м. одликован „Таковским крстом V. степенa.“

Нека г. Вуксановић заједно са својим писаром г. Љуб. Михајловићем, који такође има заслуга у овоме делу, — за учињене услуге друштву и својој земљи, прими и нашу захвалност.

Ако добијемо у свему тачне податке, ми ћемо у једном нашем броју донети приповетку по делу ове хајдучије.

ИЗЈАВЕ, ПОРУКЕ И ОДГОВОРИ УРЕДНИШТВА.

Има неколико наших претплатника чиновника и званичника, који су из једног у друго место премештени на о свом премештају нису одма известили уредништво, по тек после једног и два месеца дана, траже да им пошаљемо све оне бројеве, што их — наравно својом кривицом — нису добили. Ми смо до сада чинили колико смо могли, али од сада нека се нико више не нада, да ће добити накнадно бројеве, ако за свој премештај одма не извести уредништво.

НЕКРОЛОГ.

Нашег министра унутрашњих дела, Господина Јеврема Андоновића, задесила је велика жалост. Његово унуче Војин, син кћери му Ленке и зета г. Милутина Мариновића, мајора, после дугог и тешког боловања испустило је своју анђеску душицу 6. ов. м. а 7-ог је уз саучешће многобројних пријатеља сахрањено. Ми изјављујемо искрено саучешће у жалости нашега министра и његове родбине.

* Молимо све власти, да нас одмах извештавају кад кога у бу-дуће по нашим сликама ухвате.